

Sygn. akt II C 464/11

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sylwia Urbańska

Sędziowie: SSO Tomasz Wojciechowski

SSR (del.) Katarzyna Waseńczuk

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **reprezentanta grupy K. S. (1) działającego na rzecz A. P. (1), K. R., G. B., Z. K., C. D., A. L., A. R., R. K., G. Z., W. R., J. M., Z. B., A. P. (2), K. S. (1) i A. D.**

przeciwko (...) **Zakładowi (...) na (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

w przedmiocie ustalenia składu grupy

postanawia:

odmówić przyznania statusu członka grupy następującym osobom:

1. M. K.,
2. B. W.,
3. I. H.,
4. L. P.,
5. Z. S.,
6. M. P. (1),
7. M. P. (2),
8. A. M.,
9. K. S. (2).
10. W. W..

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 czerwca 2011 r. reprezentant grupy wniósł o zasądzenie na rzecz 15 członków grupy zróżnicowanych kwot odszkodowania z tytułu ubezpieczenia grupowego na wypadek ciężkiej choroby.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2011 r. Sąd orzekł o dopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym. Grupę przy wniesieniu pozwu tworzyło 15 osób: A. P. (1), K. R., G. B., Z. K., C. D., A. L., A. R., R. K., G. Z., W. R., J. M., Z. B., A. P. (2), K. S. (1) i A. D..

Postanowieniem z dnia 08 maja 2012 r. dokonano ogłoszenia o toczącym się postępowaniu, które ukazało się w dniu 29 października 2012 r. w dzienniku (...). Termin trzymiesięczny wyznaczony w ogłoszeniu do złożenia oświadczenia o przystąpieniu do grupy upłynął w dniu 29 stycznia 2013 r.

W piśmie nadanym w dniu 03 kwietnia 2013 r. pełnomocnik reprezentanta grupy podał pełny skład grupy wraz z oświadczeniami o przystąpieniu do grupy. Oprócz osób dotychczas tworzących grupę wskazanych zostało 10 osób: M. K., B. W., I. H., L. P., Z. S., M. P. (1), M. P. (2), A. M., K. S. (2) i W. W..

W zarzutach co do składu grupy pełnomocnik pozwanego zakwestionował skład osobowy grupy, zarzucając nieudowodnienie przez powoda przynależności członków do grupy.

Sąd zwążył, co następuje:

W myśl art. 17 ust. 2. ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 r., nr 7, poz. 44) po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy.

Doręczenie zarzutów pełnomocnikowi reprezentanta grupy nastąpiło w dniu 24 czerwca 2013 r. (k. 467).

W ocenie Sądu podniesione przez pozwanego zarzuty skutkować musiały odmową przyznania statusu członka grupy nowozgłoszonym osobom.

W zakresie, w jakim zarzuty pozwanego co do składu grupy dotyczą osób pierwotnie tworzących grupę, stwierdzić należy, że zarzuty te nie mogły powodować wyeliminowania tych osób z procesu na aktualnym etapie. Postanowienie jakie Sąd podejmuje w trybie art. 17 ustawy o ustaleniu składu grupy, rozstrzygać może jedynie o przyznaniu statusu członka grupy osobom, które w następstwie ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego złożyły reprezentantowi grupy oświadczenia o przystąpieniu do niej. Sąd nie może zatem ponownie oceniać czy osoby, które przystąpiły do grupy na etapie wniesienia pozwu, spełniają przesłanki wymagane ustawą. Co do tych osób bowiem postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym skutkowało ukształtowaniem składu osobowego grupy. Zakończenie tej fazy postępowania grupowego oznacza, że nie można podnieść zarzutów co do składu grupy tworzącej ją pierwotnie.

Zarzuty pozwanego podnoszone po doręczeniu mu wykazu osób tworzących grupę, zgodnie z art. 12 ustawy, mogą dotyczyć przynależności określonej osoby do grupy – a zatem tego że roszczenie danej osoby nie wykazuje cech określonej grupy lub roszczenie nie wykazuje związku faktycznego z roszczeniami innych osób lub nie jest tego samego rodzaju co roszczenie grupowe. Pozwany może też kwestionować przypisanie poszczególnych osób do podgrup oraz zasady ujednolicenia wysokości dochodzonych roszczeń pieniężnych

Zgodnie z art. 17 ustawy, w sprawach o roszczenie pieniężne ciężar udowodnienia przynależności członka do grupy spoczywa na powodzie. Na reprezentancie grupy spoczywa ciężar przedstawienia faktów świadczących o dopuszczalności postępowania grupowego, przynależności określonej osoby do podgrupy a także ciężar dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających te fakty. Konsekwencją niewykonania tego obowiązku, na etapie po dokonaniu ogłoszenia i zgłoszeniu się nowych osób do grupy, będzie odmowa przyznania statusu członka grupy.

Z art. 16 ustawy wynika wprost, że w przypadku roszczeń pieniężnych przynależność określonej osoby do grupy ma zostać udowodniona przez reprezentanta grupy. W ocenie Sądu reprezentant grupy wymogu tego nie spełnił. Po dokonaniu ogłoszenia, w zakreślonym w ogłoszeniu terminie, osoby zainteresowane przystąpieniem do grupy mogą zgłosić reprezentantowi grupy oświadczenie o przystąpieniu do grupy. Treść oświadczenia określa art. 12 ustawy, z którego wynika, że w oświadczeniu uprawniony powinien określić swoje żądanie, oraz wskazać okoliczności

uzasadniające żądanie, a także przynależność do grupy oraz przedstawić dowody. W myśl art. 16 ustawy powód może zobowiązać członka grupy do złożenia w wyznaczonym terminie dodatkowych dowodów i wyjaśnień

Pozwany w zarzutach zakwestionował przynależność do grupy. W odpowiedzi reprezentant grupy złożył jedynie pismo procesowe, w którym odniósł się do zarzutów. Nie zostały natomiast złożone żadne dowody na okoliczność przynależności do grupy. Tym samym nie został spełniony wymóg art. 16 w zakresie udowodnienia, przy zachowaniu ogólnych zasad dowodzenia określonych przepisami art. 227 – 315 kpc. W ocenie Sądu niewystarczające jest bowiem w tym zakresie złożenie jedynie oświadczeń o przystąpieniu do grupy, ustawa wymaga na tym etapie przedstawienia weryfikowalnych dowodów. Udowodnienie uczestnictwa określonych osób w grupie może nastąpić za pomocą wszystkich środków dowodowych. W niniejszej sprawie wymóg ten reprezentant grupy spełnił składając pozew w zakresie osób pierwotnie nim objętych – zostały bowiem złożone umowy ubezpieczenia oraz pisma pozwanego o odmowie przyznania odszkodowania. W przypadku nowozgłoszonych osób reprezentant grupy tego obowiązku nie dopełnił, składając jedynie oświadczenia tych osób. Samo oświadczenie – wobec zakwestionowania przynależności tych osób do grupy przez pozwanego, nie może być uznane za spełniające przesłankę udowodnienia. Oceny czy przyznać status członka grupy osobom, które złożyły oświadczenie o przystąpieniu do niej, sąd musi dokonać stwierdzając czy osoba ta ma cechy charakteryzujące grupę, na rzecz której postępowanie zostało wszczęte. Reprezentant grupy, po otrzymaniu zarzutów pozwanego, nie skorzystał też z możliwości zażądania od osób przystępujących do grupy dodatkowych dowodów i wyjaśnień.

Wskazać też należy, że złożone oświadczenia nie spełniają wymogów art. 12 ustawy przed wszystkim dlatego, że nie zostało w nich określone żądanie. Już w pozwie reprezentant grupy dokonał podziału na podgrupy kwalifikowane wysokością roszczenia, które zostało określone przez przyjęcie zasady ujednoczenia – redukcji żądania głównego po doliczeniu żądania odsetkowego o maksymalnie 15 %. W ten sposób w różnych grupach znalazły się osoby, co do których różne były kwoty główne świadczenia ubezpieczeniowego.

Takiej kwalifikacji reprezentant grupy nie dokonał składając wykaz osób przystępujących do grupy. W postępowaniu prowadzonym w trybie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. nie jest rolą sądu przyporządkowywanie poszczególnych osób do grupy. Ciężar ten ustawa nałożyła na reprezentanta grupy. Tymczasem wykaz osób złożony przez reprezentanta grupy ogranicza się do wymienienia wszystkich osób mających tworzyć grupę. Co do nowozgłoszonych osób nie określono nawet wysokości ich żądań. W tym zakresie podzielić należy zarzuty pozwanego.

Pozwany zarzucał też, że oświadczenia nie zawierają deklaracji przystąpienia do konkretnej podgrupy. Jakkolwiek ustawa nie stanowi takiego wymogu, to w istocie nieoznaczenie wysokości żądania uniemożliwia nie tylko zakwalifikowanie nowoprzystępujących osób do konkretnej podgrupy ale w ogóle do grupy.

Niewystarczające jest jedynie (co podnosi pełnomocnik reprezentanta grupy) wyrażenie zgody na obniżenie świadczenia maksymalnie o 15 % roszczenia, co miałyby oznaczać zakwalifikowanie do określonej podgrupy w zależności od wysokości roszczenia, skoro roszczenie to nie zostało sprecyzowane. Nie jest rolą sądu jego obliczanie i ewentualna redukcja tak by „dopasować” kwotę do danej podgrupy.

Za uzasadniony należy też uznać zarzut, iż oświadczenia nie pochodzą z okresu 3 miesięcy po ukazaniu się ogłoszenia. Oświadczenia takie, w myśl ustawy mają być złożone reprezentantowi grupy w tym terminie. O ile bez znaczenia pozostaje termin faktycznego sporządzenia oświadczeń, to ogłoszenie o postępowaniu dopiero otwiera termin do składania oświadczeń. Nie można wykluczyć sytuacji gdy osoba chcąc zgłosić przynależność do grupy, wiedząc o zamiarze złożenia pozwu w trybie postępowania grupowego, sporządzi oświadczenie o przystąpieniu do grupy, ale nie złoży go reprezentantowi grupy przed złożeniem pozwu, oczekując na dalszy etap postępowania. W takim wypadku jednak reprezentant grupy powinien wykazać, że oświadczenie zostało mu złożone w terminie 3 miesięcy od ogłoszenia. Zdaniem Sądu nie można bowiem akceptować sytuacji gdy miarodajna dla oceny zachowania terminu miałyby być jedynie data wpisana na oświadczeniu przez osobę zgłaszającą się do grupy. Zaznaczyć należy, że reprezentant grupy nie przedstawił jakichkolwiek danych do oceny czy oświadczenia zostały złożone reprezentantowi w tym terminie. Reprezentant grupy nie przedstawił nawet twierdzenia o tym kiedy oświadczenia takie otrzymał.

Zarzut, że oświadczenia nie zawierają wskazania jakie ogólne warunki ubezpieczenia przywołał pozwany o tyle nie stanowi przedmiotu rozstrzygnięcia Sądu, że reprezentant grupy nie złożył w ogóle dowodów wykazujących przynależność do grupy.

Na obecnym etapie postępowania nie mógł też zostać oceniony zarzut przedawnienia wywodzony przez pozwanego z faktu, że oświadczenia nie wpłynęły do sądu przed upływem 3 – letniego terminu przedawnienia w rozumieniu art. 819 § 1 kc i 819 § 4 kc.

(...)

(...)

a) (...)

b) (...).

Dnia 24.09.2013 r.